

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 767

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 9 decembrie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 428 din 24 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	2–5
Decizia nr. 429 din 24 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate prevederilor art. 8 din cap. I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ	6–8
★	
Opinie separată	8–9
Decizia nr. 442 din 29 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice	10–12
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
106. — Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Legii petrolului nr. 238/2004	12–13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.390. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, privind acordarea titlului de parc industrial Societății ALLIANSO DEVELOPMENT CHARLOTTE SIX — S.R.L.	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 428**

din 24 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Paula Selig în Dosarul nr. 8.329/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 388D/2013.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, consilierul juridic Mihai Ionescu, cu delegație depusă la dosar. Lipssește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 469D/2013, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, excepție ridicată de Vasile Ardelean în Dosarul nr. 1.829/2/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și în Dosarul nr. 470D/2013, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, excepție ridicată de Ioan Olar în Dosarul nr. 2.628/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, consilierul juridic Mihaela Ionescu, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc autorii excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității este de acord cu măsura conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 469D/2013 și nr. 470D/2013 la Dosarul nr. 388D/2013, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată,

sens în care face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 8.329/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.**

Excepția a fost ridicată de Paula Selig într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatare întemeiată pe Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008.

Prin Încheierea din 4 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.829/2/2011, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.**

Excepția a fost ridicată de Vasile Ardelean cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței nr. 6.486 din 7 noiembrie 2011, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatarea calității de lucrător al Securității.

Prin Sentința civilă nr. 1.894 din 10 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 2.628/2/2013, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.**

Excepția a fost ridicată de Ioan Olar într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatarea calității de lucrător/colaborator al Securității.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, încălcarea gravă a prezumției de nevinovăție, deoarece prevederile de lege criticate, prin art. 2 lit. a), au un caracter general, nepermițând individualizarea noțiunii de lucrător al Securității. În același timp, prevederile art. 1 și 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 creează premisele unei forme de răspundere morală și juridică pentru simpla participare la activitatea fostelor servicii de informații, fără a lua în considerare faptul că ofițerii de informații au desfășurat activități în cadrul atribuțiilor de serviciu, conforme dispozițiilor legale.

Prevederile de lege criticate instituie forme de vinovăție colectivă și retroactivă, deoarece vizează activități care au avut loc cu 45 de ani în urmă, prevăzute de legislația din acea

perioadă și care, fiind desfășurate în scopul apărării siguranței naționale, nu pot fi incriminate în prezent.

În același timp, stabilirea unor atribuții jurisdicționale pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, subordonat unor scopuri politice, instituie posibilitatea acestei autorități de a se substitui instanțelor judecătorești. Astfel, Consiliul nu funcționează doar ca o autoritate administrativă autonomă, ci exercită o jurisdicție specială, în cadrul căreia selectează, evaluează și administrează documente desprinse din contextul general al faptelor și actelor normative sub incidența cărora s-au petrecut și constituie „probe”, pe baza cărora decide, în rol de primă instanță, asupra vinovăției persoanei verificate. Aceste probe sunt prezentate ulterior instanței judecătorești, spre confirmare sau infirmare.

De asemenea, consideră că, pe parcursul acestei proceduri, se îngreădește dreptul persoanei verificate la apărare în fața Colegiului Consiliului, încălcându-se, astfel, principiul contradictorialității dezbaterilor.

Totodată, prin introducerea unei acțiuni în constatare, în absența unui mandat și fără a avea o legitimare procesuală activă, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității se subrogă în dreptul persoanei vătămate de a avea acces liber la justiție pentru apărarea directă a drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime și se substituie instituției Avocatul Poporului. Pe de altă parte, prevederile art. 1 alin. (7) și (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt neconstituționale, deoarece dau dreptul persoanei care consideră că i-au fost încălcate drepturile să ceară stabilirea calității de lucrător al Securității, pe lângă stabilirea identității ofițerului și deconspirarea acestuia.

Arată, de asemenea, că prevederile de lege criticate instituie în sarcina instanței de contencios administrativ judecarea unor „acțiuni străine de competența sa materială”. Calitatea de „lucrător al Securității” trebuie stabilită, identificată și analizată din punctul de vedere al actelor materiale și al activității de tip militar, supusă regimului ordinelor și regulamentelor militare, depunerii unui jurământ militar și structurată pe o ierarhie și acte de comandă, nesupuse jurisdicției de contencios administrativ.

În fine, desemnarea, inițial, a Tribunalului București — Secția contencios administrativ și, ulterior, a Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ, ca unică instanță judecătorească competentă în ceea ce privește acțiunile în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității, este neconstituțională, de vreme ce adevăratele prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanța de urgență pot fi contestate, de orice persoană interesată, în fața instanței de contencios administrativ competente teritorial. Pe de altă parte, persoanei verificate i se îngreădește posibilitatea exercitării dreptului la apărare în fața unei instanțe de judecată apropiate de domiciliul său. Se creează, totodată, o inegalitate de tratament juridic, contrară dispozițiilor art. 16 din Constituție.

În susținerea criticii de neconstituționalitate, este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 31 ianuarie 2008.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 urmărește scopul de deconspirare a persoanelor care au contribuit la instrumentarea dosarului întocmit de fosta Securitate, și nu stabilirea vreunei răspunderi juridice, iar procedura de judecată întemeiată pe acest act normativ respectă principiile oralității, contradictorialității, publicității și dreptului la apărare. Instanța judecătorească reține, de asemenea, că prevederile de lege criticate nu instituie privilegii sau discriminări pe criterii arbitrare și nu încalcă principiul neretroactivității legii, întrucât efectele atribuirii calității de „lucrător al Securității” se produc numai pentru viitor.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, sens în care invocă

deciziile Curții Constituționale nr. 530 din 9 aprilie 2009 și nr. 436 din 15 aprilie 2010.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența, în materie, a Curții Constituționale, de exemplu, deciziile nr. 672 din 26 iunie 2012, nr. 159 din 23 februarie 2012, nr. 1.252 din 22 septembrie 2011 și nr. 45 din 20 ianuarie 2011. Apreciază că modul în care se realizează cunoașterea adevărului istoric este clar detaliat prin actul normativ criticat, pentru cazurile și condițiile acolo prevăzute fiind instituite norme de procedură (în special, cele ce guvernează acțiunea în fața instanței judecătorești și calea de atac) ce se conformează pe deplin cerințelor europene și constituționale privind accesul la justiție, respectiv prezumția de nevinovăție.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care arată că actul normativ criticat urmărește deconspirarea prin consemnarea publică, fără să promoveze răspunderea juridică și politică și fără să creeze premisele unei forme de răspundere morală ori juridică colectivă, pentru simpla participare la activitatea serviciilor de informații, în condițiile lipsei de vinovăție și a vreunei încălcări a drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prevederile art. 2 din ordonanța de urgență, stabilind elementele care trebuie întrunite pentru ca o persoană să fie calificată de instanța judecătorească drept lucrător sau colaborator al Securității, nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii, de vreme ce efectele atribuirii unei astfel de calități se produc numai pentru viitor, din momentul intrării în vigoare a reglementării legale.

Totodată, în cadrul acțiunii în constatare promovate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, pârâțul nu trebuie să își demonstreze nevinovăția, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul pe baza căruia să pronunțe soluția. De altfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu instituie niciun privilegiu sau nicio discriminare pe criterii arbitrare, fiind aplicabilă tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei. Invocă deciziile Curții Constituționale nr. 1.483 din 10 noiembrie 2009, nr. 1.377 din 26 octombrie 2010, nr. 436 din 15 aprilie 2010, nr. 760 din 7 iunie 2011, nr. 1.415 din 20 octombrie 2011, nr. 455 din 8 mai 2012 și nr. 159 din 12 martie 2013.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, și Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) privind trăsăturile statului român, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, art. 22 privind dreptul la viață, integritate fizică și psihică, art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 30 privind libertatea de exprimare, art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 54 privind fidelitatea față de țară, art. 55 privind apărarea țării, art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 58 alin. (1) privind numirea și rolul Avocatului Poporului, art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și art. 126 privind instanțele judecătorești.

De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil*, art. 7 — *Nicio pedeapsă fără lege*, art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie*, art. 9 — *Libertatea de gândire, de conștiință și de religie*, art. 10 — *Libertatea de exprimare*, art. 14 — *Interzicerea discriminării și art. 17—Interzicerea abuzului de drept din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale*.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 672 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 8 august 2012, a constatat că sintagmele „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*” cuprinse în art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt neconstituționale. În aceste condiții, Curtea constată că, în cauza de față, sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, potrivit căreia „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit anterior sesizării Curții, excepția cu acest obiect urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

2. Totodată, Curtea reține că celelalte prevederi legale criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate exercitat din perspectiva unor critici de neconstituționalitate asemănătoare.

Astfel, Curtea a statuat, ca apreciere generală, că, față de Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, declarată neconstituțională prin Decizia nr. 51 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 6 februarie 2008, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, aprobată prin Legea nr. 293/2008, a produs o modificare substanțială a regimului juridic aplicabil persoanelor în legătură cu care s-a constatat că sunt colaboratori sau lucrători ai Securității. Curtea a reținut că actul normativ criticat urmărește deconspirarea prin consemnarea publică a acestor persoane, fără să promoveze răspunderea juridică și politică a acestora și fără să creeze premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru simpla participare la activitatea serviciilor de informații, în condițiile lipsei de vinovăție și a vreunei încălcări a drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 436 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010, și Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 20 septembrie 2011).

De asemenea, Curtea a statuat că prevederile art. 2 din ordonanța de urgență criticată, stabilind elementele care trebuie întrunite pentru ca o persoană să fie calificată de instanța judecătorească drept lucrător sau colaborator al Securității, nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii, de vreme

ce efectele atribuirii unei astfel de calități se produc numai pentru viitor, din momentul intrării în vigoare a reglementării legale (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 1.512 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 12 ianuarie 2010).

În continuare, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a realizat o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, a cărei existență se întemeiază pe dispozițiile art. 116 alin. (2) și art. 117 alin. (3) din Legea fundamentală. Această autoritate este lipsită de atribuții jurisdicționale, iar actele sale privind accesul la dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanțelor de judecată. Așadar, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau colaborator al acesteia este introdusă la o instanță de judecată a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, prevederile de lege criticate nu sunt de natură să plaseze Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității în afara cadrului constituțional (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 1.194 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 4 noiembrie 2009, și Decizia nr. 159 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 9 mai 2013).

De menționat că, în cadrul acțiunii în constatare promovate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, pârâtul nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul pe baza căruia să pronunțe soluția (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 455 din 8 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 30 iunie 2012).

În același timp, Curtea nu a reținut nici critica referitoare la pretinsa încălcare a principiului liberului acces la justiție ca urmare a subrogării Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității în dreptul cetățeanului care se consideră vătămat prin acțiunile abuzive ale unor lucrători din fosta Securitate de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

Astfel cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, prevederile art. 1 alin. (7) și (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 conferă persoanei, subiect al unui dosar din care rezultă că a fost urmărită de Securitate, precum și, după caz, soțului supraviețuitor și rudelor până la gradul al patrulea, inclusiv ale persoanei decedate ori moștenitorilor săi testamentari, dreptul de a afla identitatea lucrătorilor Securității și a colaboratorilor acesteia care au contribuit cu informații la completarea dosarului și, de asemenea, de a solicita verificarea calității de lucrător al Securității pentru ofițerii sau subofițerii care au contribuit la instrumentarea dosarului. Din cuprinsul acestor dispoziții legale se desprinde concluzia potrivit căreia Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității acționează inclusiv la cererea persoanelor îndreptățite, astfel că nu se pune problema nesocotirii dreptului acestora de liber acces la justiție (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 608 din 12 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 21 iulie 2011).

Totodată, legitimarea procesuală a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a introduce cererea în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității izvorăște din înseși prevederile legale care reglementează activitatea de deconspirare a Securității și se justifică prin interesul general pe care, în actualul context istoric, societatea românească îl manifestă față de consemnarea publică a celor care au fost lucrători sau colaboratori ai Securității. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că acțiunile promovate de Consiliu nu tind la obținerea unei condamnări judiciare, consecința acestora rezumându-se la simpla aducere la cunoștința publică a soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești în acțiunile în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității (a se vedea, în acest sens, Decizia

nr. 1.380 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 24 ianuarie 2011).

De asemenea, Curtea a constatat netemeinicia criticilor referitoare la nesocotirea dispozițiilor constituționale care statuează cu privire la rolul Avocatului Poporului de apărător al drepturilor și libertăților persoanelor fizice. Posibilitatea pe care o are Consiliul Național pentru Studiarea Arhivelor Securității de a promova acțiuni în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia nu reprezintă o substituție în atribuțiile instituției Avocatului Poporului. Această instituție dispune de mecanisme specifice, determinate în mod cuprinzător și detaliat în legea sa de organizare și funcționare, de natură să asigure în mod eficient realizarea rolului său constituțional (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.377 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 27 ianuarie 2011).

Cu privire la critica referitoare la competența exclusivă a Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București de soluționare a cauzelor având ca obiect constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, Curtea Constituțională a reținut că, potrivit art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție, justiția se realizează prin instanțele judecătorești, a căror competență este stabilită numai prin lege (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 1.415 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 28 noiembrie 2011).

Curtea a constatat că este lipsită de orice fundament critica privind nerespectarea principiului egalității în drepturi, susținută din perspectiva stabilirii instanțelor de contencios administrativ competente teritorial să judece contestațiile formulate împotriva adeverințelor prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanța de urgență, de vreme ce art. 10 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, astfel cum a fost modificat prin articolul unic pct. 16 din Legea nr. 293/2008, stabilește, fără echivoc, că „*Adeverințele prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 [...] pot fi contestate la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București de către orice persoană interesată, în termen de 30 de zile de la publicarea lor*” (a se vedea Decizia nr. 1.560 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 1 februarie 2012).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, în privința sintagmelor „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*”, excepție ridicată de Paula Selig în Dosarul 8.329/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, Vasile Ardelean în Dosarul nr. 1.829/2/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și de Ioan Olar în Dosarul nr. 2.628/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceluiași instanțe judecătorești și constată că celelalte prevederi ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

De altfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu instituie niciun privilegiu sau nicio discriminare pe criterii arbitrare, fiind aplicabilă tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei (a se vedea Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 20 septembrie 2011).

În legătură cu critica de neconstituționalitate susținută din perspectiva stabilirii competenței instanțelor de contencios administrativ de a se pronunța asupra unor acte de comandament cu caracter militar, Curtea a constatat că prevederile legale criticate nu reglementează controlul judecătoresc al unor acte de comandament cu caracter militar. Controlul legalității sau temeiniciei unor astfel de acte excedează cadrului normativ al ordonanței de urgență criticate, obiectul de reglementare al acesteia fiind în mod univoc menționat, și anume „*accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității*” (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 219 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 24 aprilie 2012).

Distinct de acestea, Curtea a reținut că aprecierea întruniri cumulative a condițiilor prevăzute de lege pentru constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității revine instanței judecătorești — Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București. Asemenea aspecte reprezintă, așadar, probleme ce țin exclusiv de interpretarea și aplicarea legii, fiind de competența instanței judecătorești, iar nu a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată (a se vedea, în sensul celor de mai sus, Decizia nr. 27 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 21 martie 2013).

Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În final, Curtea constată că celelalte dispoziții constituționale și din actele juridice internaționale invocate nu au relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 429
din 24 octombrie 2013**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din cap. I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din cap. I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Teleorman în Dosarul nr. 1.507/87/2012 al Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal — Completul specializat pentru contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 423D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 427D/2013 și nr. 515D/2013—518D/2013, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Uniunea Sindicatelor Libere din Învățământul Preuniversitar Iași în dosarele nr. 3.927/99/2013, nr. 11.850/99/2012, nr. 11.851/99/2012, nr. 11.856/99/2012 și nr. 11.857/99/2012 ale Tribunalului Iași — Secția I civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării cauzelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 427D/2013 și nr. 515D/2013—518D/2013 la Dosarul nr. 423D/2013, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 329 din 25 iunie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.507/87/2012, **Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal — Completul specializat pentru contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu**

excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din cap. I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.

Excepția a fost ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Teleorman într-o cauză având ca obiect o acțiune pentru obligarea la calcularea și plata diferențelor de drepturi salariale rezultate din neacordarea sporului de 15% pentru titlul științific de doctor.

Prin Încheierea din 3 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 3.927/99/2013, și prin sentințele civile nr. 2.560/2013, nr. 2.561/2013, nr. 2.562/2013 și nr. 2.563/2013 din 26 iunie 2013, pronunțate în dosarele nr. 11.850/99/2012, nr. 11.851/99/2012, nr. 11.856/99/2012 și nr. 11.857/99/2012, **Tribunalul Iași — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din cap. I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.**

Excepția a fost ridicată de Uniunea Sindicatelor Libere din Învățământul Preuniversitar Iași în cauze având ca obiect acțiuni pentru obligarea la calcularea și plata diferențelor de drepturi salariale rezultate din neacordarea sporului de 15% pentru titlul științific de doctor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale sub aspectul excluderii de la acordarea sumelor corespunzătoare titlului de doctor a celor care au dobândit acest titlu ulterior datei de 31 decembrie 2009.

Astfel, prevederile art. 8 din cap. I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 încalcă principiul egalității în drepturi și nediscriminării, deoarece creează o diferență de tratament juridic nejustificată și nerezonabilă între cadrele didactice care au obținut titlul științific de doctor anterior datei de 31 decembrie 2009 și cele care au obținut titlul ulterior acestei date, în sensul că beneficiul sporului aferent acestui titlu este acordat numai primei categorii de personal. Deși ambele categorii de personal dețin titlul de doctor și prestează activitatea didactică la un nivel superior, tratamentul juridic în privința recompensării efortului psihic și calității superioare a actului educațional este diferit. Data obținerii titlului științific, așadar un criteriu temporal, nu reprezintă un criteriu obiectiv care să justifice tratamentul juridic diferențiat aplicat. Invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, precum și aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind interzicerea discriminării.

De asemenea, susțin că, prin neplata dreptului aferent titlului științific de doctor cadrelor didactice din învățământul preuniversitar care nu beneficiau de el la data de 31 decembrie 2009, se instituie o restrângere a folosinței și exercițiului drepturilor economice și sociale ale salariaților în cauză.

Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal — Completul specializat pentru contencios administrativ și fiscal apreciază că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, întrucât este atributul

legiuitorului de a interveni asupra actelor normative și de a reglementa situații care să corespundă nevoilor sociale existente la un moment dat. Instanța judecătorească consideră că acceptarea susținerilor autorului excepției ar echivala cu imposibilitatea legiuitorului de a mai putea modifica sistemul de salarizare pe motivul că s-ar crea diferențe față de sistemul anterior de salarizare.

Tribunalul Iași — Secția I civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile legale criticate nu încalcă art. 16 alin. (1), art. 1 alin. (5) și art. 20 alin. (1) din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în dosarele nr. 423D/2013 și nr. 427D/2013, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care precizează că neacordarea compensației tranzitorii persoanelor care au obținut titlul de doctor ulterior datei de 31 decembrie 2009 nu reprezintă o încălcare a principiului constituțional al egalității în drepturi.

Invocând aspecte din jurisprudența Curții Constituționale (de exemplu, Decizia nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006, și Decizia nr. 728 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 990 din 12 decembrie 2006) reține că sporurile, premiile și alte stimulente, acordate salariaților prin acte normative, reprezintă drepturi salariale suplimentare, iar nu drepturi fundamentale, iar diferențierea indemnizațiilor și a salariilor de bază pentru oricare dintre categoriile de salariați din sectorul bugetar este opțiunea liberă a legiuitorului, ținând seama de importanța și complexitatea diferitelor funcții.

În dosarele nr. 515D/2013—518D/2013, Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a art. 8 din cap. I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 este inadmisibilă. Arată că prevederile legale criticate vizează situația acelor persoane care aveau în plată la 31 decembrie 2009 sporul pentru titlul științific de doctor. De aceea, a accepta susținerile autorilor excepției în sensul acordării sporului și pentru persoanele care au dobândit titlul științific de doctor ulterior datei de 31 decembrie 2009 ar echivala cu subrogarea Curții Constituționale în sfera de competență a legiuitorului, încălcându-se astfel art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992. Menționează Decizia Curții Constituționale nr. 329/2013.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 8 din cap. I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 sunt neconstituționale, deoarece discriminează cadrele didactice care au obținut titlul științific de doctor după data de 31 decembrie 2009. Această categorie de persoane nu are dreptul la compensația tranzitorie care se acordă celor care au obținut titlul științific de doctor înainte de 31 decembrie 2009. Instituirea unei asemenea soluții legislative apare ca un privilegiu conferit de legiuitor persoanelor care la data de 31 decembrie 2009 beneficiau de un spor pentru titlul științific de doctor și ca un dezavantaj, nejustificat obiectiv sau rațional, în cazul persoanelor care au obținut titlul științific de doctor după data de 31 decembrie 2009. În aceste condiții, pe baza unui criteriu temporal, prin natura sa aleatoriu, are loc ruperea echilibrului juridic în cadrul aceleiași categorii de persoane, aflate, prin statutul lor, în situații juridice similare. Or, principiul egalității în drepturi impune statului asigurarea unui cadru legal menit să permită aplicarea unui tratament egal tuturor persoanelor fizice aflate în situații juridice similare, astfel încât acestea să fie egale în drepturi, fără privilegii și fără discriminări.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 8 din cap. I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 10 mai 2011, cu următorul cuprins:

„Persoanele care la data de 31 decembrie 2009 beneficiau de un spor pentru titlul științific de doctor beneficiază de o compensație tranzitorie calculată prin aplicarea procentului de 15% la salariul de bază stabilit potrivit prezentului capitol, calculat ca sumă între lit. A, B, C, D, E ale art. 3.”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului. Totodată, din motivarea excepției rezultă susținerea privind pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 53 din Constituție referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile Legii nr. 63/2011 au continuat să se aplice în anul 2012, potrivit art. II art. 1 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011. Totodată, Curtea constată că aceleași prevederi continuă să se aplice și în anul 2013, potrivit art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012.

În continuare, Curtea reține că prevederile art. 8 din cap. I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate exercitat prin prisma unor critici de neconstituționalitate identice (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 329 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 14 august 2013). Cu acel prilej, Curtea a statuat că sporurile, premiile și alte stimulente reprezintă drepturi salariale suplimentare, nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție. Legiuitorul este în drept să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se

acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula. În acest sens sunt considerentele Deciziilor nr. 1.601 din 9 decembrie 2010 și nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 4 februarie 2011 și nr. 99 din 8 februarie 2012.

Curtea a constatat că sporul pentru titlul științific de doctor a fost eliminat începând cu data de 1 ianuarie 2010, potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. De asemenea, faptul că sumele de bani aferente sporului pentru titlul științific de doctor au fost menținute în continuare sub forma unei sume compensatorii cu caracter tranzitoriu pentru persoanele care îl aveau în plată la data de 31 decembrie 2009 nu vizează existența sau inexistența sporului, ci reprezintă o măsură tranzitorie până la intrarea în vigoare, în totalitate, a prevederilor Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, lege în care nu se regăsește acest spor.

Prin urmare, Curtea a constatat că este de competența legiuitorului eliminarea sau, din contră, acordarea drepturilor salariale suplimentare, fără ca aceasta să aibă relevanță constituțională.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din cap. I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Teleorman în Dosarul nr. 1.507/87/2012 al Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal — Completul specializat pentru contencios administrativ și fiscal și de Uniunea Sindicatelor Libere din Învățământul Preuniversitar Iași în dosarele nr. 3.927/99/2013, nr. 11.850/99/2012, nr. 11.851/99/2012, nr. 11.856/99/2012 și nr. 11.857/99/2012 ale Tribunalului Iași — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal — Completul specializat pentru contencios administrativ și fiscal și Tribunalului Iași — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

★

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția adoptată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 429 din 24 octombrie 2013, considerăm că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din cap. I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ trebuia admisă pentru următoarele motive:

Considerăm că prin aceste prevederi se aduce atingere principiului egalității consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituția României.

1. Prin articolul criticat pe cale de excepție se înlătură posibilitatea de a obține sporul de doctorat pentru persoanele care obțin acest titlu după 31 decembrie 2009. Astfel, deși actul

În același timp, cu privire la prevederile art. 8 din cap. I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011, Curtea a observat că acestea nu vizează situația autorilor excepției, ci situația acelor persoane care aveau în plată, la data de 31 decembrie 2009, sporul pentru titlul științific de doctor.

Așa fiind, Curtea a constatat că admiterea excepției ar echivala cu subrogarea acesteia în sfera de competență a legiuitorului, în sensul acordării sporului, încălcându-se astfel art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia instanța de contencios constituțional „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

În fine, Curtea a observat că situația în care se află autorii excepției nu este similară cu cea constatată în Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2010, întrucât, în realitate, aceștia își argumentează critica prin prisma unei preinse soluții legislative necuprinse normativ în textul de lege criticat. De altfel, chiar constatarea neconstituționalității art. 8 din cap. I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011, sub aspectul invocat, nu ar avea drept efect acordarea sporului pentru titlul științific de doctor pentru persoanele care au obținut acest titlu începând cu 1 ianuarie 2010, ci eliminarea din indemnizația de încadrare brută lunară a sumei sume compensatorii cu caracter tranzitoriu de care beneficiază alți cetățeni.

normativ apare în Monitorul Oficial al României, Partea I, abia în 10 mai 2011, perioada de referință este 31 decembrie 2009, fără a exista un criteriu obiectiv pentru care a fost aleasă această soluție legislativă.

Or, astfel cum s-a reținut în Decizia nr. 1/1994 a Curții Constituționale privind liberul acces la justiție al persoanelor în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, s-a statuat că principiul egalității „nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice”.

Or, în acest caz, în măsura în care persoanele care erau încadrate și care au obținut titlul de doctor după 1 ianuarie 2010 sunt excluse de la acordarea compensației tranzitorii, norma instituită este una discriminatorie. Aceasta deoarece nu există un motiv rezonabil pentru care legiuitorul a făcut această diferențiere, dreptul la muncă (prin componenta sa esențială, dreptul la salariu) fiind în mod egal protejat indiferent de intențiile viitoare ale legiuitorului de a schimba reglementările în materie de salarizare.

Astfel, susținerile Guvernului, în sensul că niciun spor salarial nu face parte din dreptul la salariu, nu pot fi primite.

Este adevărat că în bogata jurisprudență a Curții Constituționale în acest domeniu (de exemplu, deciziile nr. 108/2006, nr. 693/2006, nr. 728/2006, nr. 207/2009, nr. 337/2009, nr. 487/2009, nr. 243/2010, nr. 1.250/2010, nr. 1.280/2010, nr. 1.601/2010, nr.1.615/2011) s-a reținut că legiuitorul are deplină competență „să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, **pe care le poate** diferenția în funcție de categoriile de personal cărora **se acordă**, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula”, dar toate aceste sporuri trebuie să fie acordate în mod nediscriminatoriu, dar diferențiat în funcție de criterii obiective. Astfel, toate componentele fixe, stabile, ale salariului, care se acordă pentru îndeplinirea unor condiții obiective (indemnizații, sporuri), trebuie să aibă în vedere criteriile nediscriminatorii. De aceea, dacă pentru premii, stimulente sau alte forme de recompensă se poate accepta ideea ca ar putea fi acordate diferit, de la un salariat la altul (de exemplu, în funcție de devotamentul față de activitatea desfășurată, de modalitatea efectivă în care își îndeplinește atribuțiile de serviciu), discreționar uneori (dar în niciun caz nici acestea nu se pot acorda abuziv), pentru sporurile legal acordate (de exemplu: spor de toxicitate, de doctorat, de vechime etc.) și care au la bază criterii legale obiective de acordare, acestea trebuie să fie reglementate nediscriminatoriu, eventual diferențiat pe categorii profesionale ori după condițiile de muncă.

Or, în cazul de față se constată că, deși este vorba despre persoane din aceeași categorie profesională (personal din învățământ) care au aceleași studii (studii doctorale) și care desfășoară aceeași activitate (activitate didactică), atribuțiile din fișa postului fiind identice, legiuitorul instituie un regim juridic diferit de salarizare. Deși este evident că salarizarea personalului din sistemul public poate (și chiar trebuie) fi diferențiată de legiuitor (în funcție de categoria profesională, de atribuțiile legale ori de responsabilitățile cu care persoana este investită, de poziția în sistemul public a funcției pe care o ocupă), totuși, nu poate fi primită ideea că o persoană poate fi salarizată diferit în funcție de momentul la care legiuitorul a intervenit și a schimbat sistemul de salarizare, prin intermediul unor norme tranzitorii.

Desigur, măsurile tranzitorii pentru conservarea unor drepturi pentru personalul aflat la un moment dat în anumite funcții sunt un demers legislativ perfect justificat, dar măsura criticată se referă inclusiv la persoane care se aflau încadrate în sistemul de învățământ la momentul schimbării sistemului și care nu se află în culpă pentru faptul că nu obținuseră până la momentul apariției legii acest titlu științific.

Astfel fiind, dacă este evident că sistemul de salarizare în sistemul public poate fi modificat de-a lungul timpului și că măsurile de conservare a drepturilor câștigate sunt perfect admisibile în cadrul unor astfel de modificări, este totuși discriminatorie o normă care tratează diferit salariații aflați în

aceleși tip de funcții la momentul schimbării sistemului, care suportă un regim juridic diferențiat, deși se află în aceeași situație, fiind deja încadrați în sistem, pe poziții de egalitate juridică cu cei care au obținut titlul de doctor cu doar o zi înainte de data de referință.

2. Susținerea Guvernului în sensul că „prevederile legale criticate nu vizează situația autorului excepției, ci situația acelor persoane care aveau în plată la 31 decembrie 2009 sporul pentru titlul științific de doctor” și că „a accepta susținerile autorului excepției în sensul acordării sporului și pentru persoanele care au dobândit titlul științific de doctor ulterior datei de 31 decembrie 2009 ar echivala cu subrogarea Curții Constituționale în sfera de competență a legiuitorului, încălcându-se astfel art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992”, excepția fiind pentru aceste motive inadmisibilă, nu poate fi primită.

Astfel, este evident că orice măsură legislativă care generează discriminare în funcție de diferite criterii, mai exact care tratează diferit persoane aflate în aceeași situație și prin care sunt afectate drepturile fundamentale, se materializează în mod similar celei criticate în prezenta cauză. Pe de o parte, este imposibil de imaginat cum ar putea persoana avantajată să critice actul pretins discriminatoriu în fața instanței de judecată și care ar fi interesul acesteia la promovarea unei astfel de acțiuni. Pe de altă parte nu este de imaginat nici cum ar putea fi pronunțată o decizie în această materie astfel încât Curtea, declarând neconstituționalitatea dispoziției discriminatorii, să nu „repare” o omisiune a legiuitorului pentru o categorie de persoane. Altfel spus, a accepta opinia Guvernului ar echivala cu recunoașterea imposibilității Curții de a se pronunța în vreun fel în legătură cu dispoziții legale care dau naștere unei discriminări, știut fiind faptul că discriminarea apare tocmai prin acest mecanism de avantajare a unor persoane în raport cu altele. În acest mod, niciodată persoana dezavantajată nu va fi cuprinsă în ipoteza normei. Modalitatea de soluționare a discriminării rămâne la latitudinea legiuitorului, iar până la intervenția acestuia norma va produce efecte în privința tuturor destinatarilor (în virtutea actului respectiv), dar și a celor aflați în aceeași situație, în virtutea deciziei Curții, care nu legiferează, ci are rolul de reparare a omisiunii neconstituționale de legiferare.

3. Nici susținerea Guvernului în sensul că această diferență este doar o situație de tranziție, până la intrarea în vigoare în totalitate a Legii nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, nu poate fi primită în susținerea constituționalității textului criticat.

Aceasta deoarece, pe de o parte, legea invocată nu are un termen concret de intrare în vigoare, momentul producerii efectelor sale depinzând de o reglementare ulterioară (ceea ce pune în discuție inclusiv previzibilitatea acestei legi), iar pe de altă parte nu prezintă relevanță pentru constituționalitatea normei perioada de activitate a sa. Astfel, atât normele temporare, cât și cele permanente trebuie să respecte în totalitate dispozițiile constituționale, iar faptul că o discriminare va fi înlăturată în viitor nu este de natură să salveze actul de viciu de neconstituționalitate.

Astfel de derapaje discreționare ale legiuitorului trebuie sancționate de Curtea Constituțională, garantul supremației Constituției, drepturile fundamentale și protejarea lor în mod egal fiind piloni de bază ai democrației constituționale.

Având în vedere cele de mai sus, textul este neconstituțional în măsura în care compensația tranzitorie nu se acordă și persoanelor care, fiind încadrate în aceleași funcții înainte de 1 ianuarie 2010, au obținut titlul de doctor ulterior acestei date.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 442

din 29 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Marius Anghel, Petre Bucur, Ion Docu, Sorin Valentin Dumitru, Maria Tudor și Magdalena Niculea în Dosarul nr. 46.153/3/2012 al Tribunalului București — Secția VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 425D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 46.153/3/2012, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice.**

Excepția a fost ridicată de Marius Anghel, Petre Bucur, Ion Docu, Sorin Valentin Dumitru, Maria Tudor și Magdalena Niculea, personal din cadrul Tribunalului București, cu prilejul soluționării unei acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt contrare principiului constituțional al neretroactivității legii civile. În acest sens, arată că art. 25 din Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice a prevăzut acordarea celui de-al treisprezecelea salariu pentru anul 2010. Aceste dispoziții de lege au fost abrogate prin art. 39 pct. w) din Legea nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice. De asemenea, prin art. 8 din Legea nr. 285/2010 s-a prevăzut în mod expres că sumele corespunzătoare premiului anual pentru anul 2010 nu se mai acordă începând cu luna ianuarie 2011. Or, susțin că dreptul de a încasa premiul anual aferent anului 2010 era deja câștigat, chiar dacă plata era amânată până în luna ianuarie 2011. Astfel, legile care au abrogat posibilitatea acordării acestuia au intrat în vigoare ulterior perioadei prevăzute pentru acordarea acestui drept, având, astfel, efecte retroactive.

În același timp, autorii excepției consideră că sunt încălcate și prevederile art. 20 din Constituție prin raportare la prevederile art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, drepturile salariale, inclusiv premiile, reprezintă concepte asimilate bunurilor mobile. Astfel, lipsirea de dreptul de a mai primi vreodată sumele de bani aferente unui drept câștigat reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate.

În continuare, invocă Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă și amintesc jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene și concluziile Comisiei Europene cu privire la obligația judecătorului național de a înlătura din oficiu aplicarea unei reglementări interne sau a deciziilor Curții Constituționale care sunt contrare dreptului Uniunii (Cauza C-310/10).

În sfârșit, susțin că sunt încălcate și prevederile art. 41, art. 124 și art. 125 din Constituție, dispozițiile de lege criticate fiind de natură a afecta independența justiției.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că dispozițiile actelor normative criticate nu încalcă textele constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, invocând deciziile Curții Constituționale nr. 745/2012, 808/2012, 903/2012, 115/2012, 154/2013 și 113/2013, arată că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Avocatul Poporului, referindu-se, de asemenea, la jurisprudența în materie a Curții Constituționale, consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, dispoziții potrivit cărora „*Sumele corespunzătoare premiului anual pentru anul 2010 nu se mai acordă începând cu luna ianuarie 2011, acestea fiind avute în vedere la stabilirea*

majorărilor salariale ce se acordă în anul 2011 personalului din sectorul bugetar, potrivit prevederilor prezentei legi.”

Curtea constată că Legea nr. 285/2010 reglementează, după cum indică însuși titlul său, salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, având deci aplicabilitate limitată doar în anul 2011. În legătură cu examinarea unor texte de lege ce nu mai sunt în vigoare, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, a statuat că „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”.

Așadar, deși dispozițiile de lege supuse examinării nu se mai încadrează în fondul activ al legislației, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității acestora, având în vedere că raportul juridic născut între angajat și angajator nu s-a stins în privința acordării premiului anual pe 2010, odată cu plata lunară a salariului în cursul anului 2011, tocmai din cauza faptului că angajatul contestă, potrivit legii, o eventuală neexecutare de către angajator a obligației sale privind premiul anual pe 2010, ceea ce califică situația în care se află autorii excepției ca fiind o *facta pendencia*.

Autorii excepției susțin că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției și ale art. 125 privind statutul judecătorilor. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la protecția proprietății, ale art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului privind dreptul de proprietate, ale art. 15 din Directiva 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 180 din 19 iulie 2000, și ale art. 17 din Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 303 din 2 decembrie 2000.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai fost analizate sub aspectul conformității lor cu prevederile constituționale și internaționale invocate în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 115 din 9 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 230 din 5 aprilie 2012, Curtea a reținut că sporurile, premiile și alte stimulente acordate demnitarilor și altor salariați prin acte normative reprezintă drepturi salariale suplimentare, iar nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție. De asemenea, legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula. Așadar, nu se poate vorbi despre drepturi fundamentale atunci când se reclamă încetarea acordării unui astfel de stimulent sau drept salarial suplimentar cum este premiul anual, așa încât nu este incident art. 41 din Constituție, care garantează salariaților dreptul la salariu.

Totodată, Curtea a reținut că legiuitorul, prin art. 8 din Legea nr. 285/2010, a prevăzut ca sumele aferente premiului anual pentru anul 2010 să fie avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2011 personalului din sectorul

bugetar, prin includerea acestora în salariul/solda/indemnizația de bază a angajatului, potrivit reglementărilor din aceeași lege. Premiul anual pe anul 2010, având în vedere faptul că Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009, a prevăzut un atare drept legal pentru anul 2010, iar legiuitorul nu l-a eliminat în cursul anului 2010, reprezintă o creanță certă, lichidă și exigibilă, pe care angajatul o are asupra angajatorului public, și constituie un „*bun*” în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dar dispozițiile de lege criticate prevăd în același timp doar modalitatea prin care statul urmează să își execute întru totul această obligație financiară, în forma arătată mai sus, fără a fi afectate în niciun fel cuantumul sau întinderea acestei creanțe.

Curtea a mai reținut că dispozițiile art. 8 din Legea nr. 285/2010, prin conținutul lor normativ, nu vizează efectele juridice stinse ale unui raport juridic născut sub imperiul legii vechi, pentru a fi posibilă constatarea încălcării principiului neretroactivității legii.

Curtea a constatat că majorarea salarială din anul 2011, rezultată ca urmare a includerii premiului anual din 2010 în salariul/solda/indemnizația de bază, este acordată și în continuare, dovadă că de la 1 ianuarie 2012 a rămas în plată același nivel al retribuției, în condițiile în care legiuitorul a ales să nu acorde niciun premiu anual pe anul 2011.

Analizând criticile formulate în raport cu dispozițiile Directivei Consiliului 2000/78/CE, Curtea, prin Decizia nr. 115 din 9 februarie 2012, a observat că nu se pune problema generării unei stări de discriminare sub aspectul încadrării în muncă și al ocupării forței de muncă, astfel că Directiva Consiliului 2000/78/CE nu are incidență în cauză. În plus, această directivă este transpusă în planul legislației interne prin Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2007, autorii excepției având posibilitatea invocării acestui act normativ în fața instanței de judecată investite cu soluționarea cauzei.

În ceea ce privește jurisprudența europeană invocată, Curtea Constituțională a constatat că, prin Hotărârea din 7 iulie 2011 — *Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești împotriva Ștefan Agafitei și alții*, pronunțată în cauza C-310/10, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a soluționat o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, cerere formulată de Curtea de Apel Bacău și respinsă ca inadmisibilă. Curtea de la Luxemburg a subliniat, cu acel prilej, că nici art. 15 din Directiva 2000/43 și nici art. 17 din Directiva 2000/78 — texte pe care Curtea a fost solicitată a le interpreta — nu conțin drept criteriu de discriminare, și deci de aplicare a unor sancțiuni de către statul membru, criteriul categoriei socio-profesionale; totodată, cu privire la relația dintre instanța națională și Curtea Constituțională, abordată sub aspectul efectelor deciziilor Curții Constituționale, instanța europeană, a afirmat, în realitate, că „... nu este posibil (...), fără a fi încălcată repartizarea competențelor între Uniune și statele sale membre, să se confere supremație normei respective a Dreptului Uniunii în raport cu normele interne de rang superior, care ar impune, într-o astfel de situație, înlăturarea aplicării respectivei norme de drept național sau a interpretării date acesteia [de către instanța de contencios constituțional — n.n.]” (paragraful 47).

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În sfârșit, în ceea ce privește invocarea prevederilor art. 124 și 125 din Constituție, cu trimitere la afectarea statutului profesional al autorilor excepției ca urmare a încetării acordării

premiului anual corespunzător anului 2010, Curtea socioprofesională a magistraților. Oricum, dispozițiile de lege Constituțională observă că aceste norme nu au incidență în criticate se aplică în egală măsură întregului personal din cauză, de vreme ce autorii excepției nu fac parte din categoria sectorul bugetar.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marius Anghel, Petre Bucur, Ion Docu, Sorin Valentin Dumitru, Maria Tudor și Magdalena Niculea în Dosarul nr. 46.153/3/2012 al Tribunalului București — Secția VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ pentru modificarea și completarea Legii petrolului nr. 238/2004

Având în vedere necesitatea de a adapta instituția transferului din Legea petrolului nr. 238/2004, cu modificările și completările ulterioare, la nevoile tehnice și comerciale actuale ale pieței și existența unor cereri de transfer adresate autorităților publice relevante, se impune luarea cu efect imediat a unor măsuri legislative, prin introducerea unor precizări ale cadrului normativ actual.

Urgența adoptării unor asemenea măsuri legislative rezidă inclusiv în necesitatea aducerii la zi a cadrului normativ, pentru a reflecta situația reală a pieței de petrol și gaze și a răspunde unor nevoi stringente de actualizare a reglementărilor ce trebuie să se realizeze imediat.

În mod concret, adoptarea prezentului act normativ, care reprezintă cea mai rapidă soluție legislativă, este necesară în vederea evitării pierderii unor oportunități de afaceri valabile pentru un interval de timp limitat, în care sunt implicate atât companii românești, cu capital privat și/sau de stat, cât și investitori străini strategici din industria de petrol și gaze.

Orice amânare a adoptării acestor măsuri poate avea drept consecință pierderea de investiții importante pentru industria petrolieră din România, având un impact negativ direct și asupra eforturilor de asigurare a securității energetice a României, precum și asupra volumului investițiilor directe și a potențialelor venituri suplimentare la bugetul de stat.

În consecință, având în vedere dinamica industriei de petrol și gaze, devine imperativ necesar ca adaptările cadrului normativ reglementând modul de intrare pe piața românească a investitorilor interesați să fie făcute în condiții de celeritate.

În considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul public și constituie situații de urgență și extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — Legea petrolului nr. 238/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 15 iunie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, după punctul 25 se introduce un nou punct, punctul 25¹, cu următorul cuprins:

„25¹. *zonă petrolieră* reprezintă o porțiune determinată dintr-un perimetru petrolier, rezultată în urma unui transfer parțial;

2. La articolul 34, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 34. — (1) Titularul poate transfera, total sau parțial, uneia sau mai multor persoane juridice drepturile dobândite și obligațiile asumate prin acordul petrolier, numai cu aprobarea prealabilă scrisă a autorității competente.”

3. La articolul 34, după alineatul (1) se introduc două noi alineate, alineatele (11) și (12), cu următorul cuprins:

„(11) Transferul parțial poate avea în vedere:

a) o cotă-parte din drepturile dobândite și obligațiile asumate prin acordul petrolier, cu privire la întregul perimetru petrolier;

b) o cotă-parte din drepturile dobândite și obligațiile asumate prin acordul petrolier, cu privire la o zonă petrolieră;

c) toate drepturile dobândite și obligațiile asumate prin acordul petrolier, cu privire la o zonă petrolieră.

(12) În cazul unui transfer parțial prevăzut la alin. (11) lit. b) și c), autoritatea competentă poate delimita zone petroliere în cadrul unui perimetru petrolier.”

4. După articolul 34 se introduc două noi articole, articolele 34¹ și 34², cu următorul cuprins:

„Art. 34¹. — (1) La primirea unei cereri de delimitare de zone petroliere și de aprobare a transferului parțial cu privire la o zonă petrolieră, autoritatea competentă apreciază cu privire la oportunitatea delimitării respectivelor zone petroliere și comunică solicitanților, în termen de 30 de zile de la data primirii cererii de transfer, dacă este considerat oportun ca zonele petroliere, astfel cum au fost identificate de solicitanți, să fie delimitate în cadrul perimetrului petrolier.

(2) Analiza de oportunitate a autorității competente are în vedere posibilitatea identificării sau valorificării de resurse și coroborarea programului minim de lucrări cu zonele petroliere astfel încât să se permită evaluarea potențialului petrolifer, aportul de know-how și tehnologiile de operare.

(3) În cazul în care se consideră oportună delimitarea de zone petroliere, transferul parțial se aprobă de către autoritatea competentă în conformitate cu art. 34, iar acordul petrolier se modifică printr-un act adițional care intră în vigoare la data aprobării sale de către Guvern; transferul, astfel cum a fost aprobat de către autoritatea competentă, intră în vigoare la data aprobării actului adițional.

(4) Intrarea în vigoare a transferului și a actului adițional prevăzută la alin. (3) dă naștere la raporturi juridice distincte și independente între autoritatea competentă, pe de o parte, și titularul fiecărei zone petroliere, pe de altă parte; încălcarea obligațiilor corespunzătoare unei zone petroliere, modificarea, transferul sau încetarea acordului petrolier în privința uneia dintre zonele petroliere nu va avea niciun efect asupra acordului petrolier în ceea ce privește celelalte zone petroliere.

(5) Prin actul adițional prevăzut la alin. (3) se va stabili modul în care se alocă între titularii zonelor petroliere lucrările din programul minim prevăzut în acordul petrolier; prin această alocare, programul minim nu poate fi diminuat.

(6) În cazul în care același zăcământ este exploatat în două sau mai multe zone petroliere din cadrul aceluiași perimetru petrolier, în scopul determinării cotei procentuale aplicabile în vederea stabilirii redevenței petroliere se va lua în considerare producția brută extrasă din cadrul întregului zăcământ.

Art. 34². — (1) Răspunderea persoanelor care dobândesc o cotă-parte din drepturi și își asumă o cotă-parte din obligații cu privire la întregul perimetru petrolier este solidară.

(2) Răspunderea persoanelor care dobândesc drepturi și își asumă obligații cu privire la aceeași zonă petrolieră este solidară.

(3) Persoanele care dobândesc drepturi și își asumă obligații cu privire la o zonă petrolieră răspund distinct de persoanele care dobândesc drepturi și își asumă obligații cu privire la o altă zonă petrolieră.”

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Șeful Cancelariei Primului-Ministru,

Vlad Ștefan Stoica

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,

Gheorghe Dușu

p. Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Dan Manolescu,

secretar de stat

p. Ministrul delegat pentru buget,

Gheorghe Gherghina,

secretar de stat

Ministrul economiei,

Andrei Dominic Gereă

Ministrul delegat pentru energie,

Constantin Niță

Ministrul mediului și schimbărilor climatice,

Rovana Plumb

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE

ORDIN

privind acordarea titlului de parc industrial **Societății ALLIANSO DEVELOPMENT CHARLOTTE SIX — S.R.L.**

Având în vedere prevederile:

— art. 2 și art. 32 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2013, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 8 alin. (7) și (8) și art. 9 din Legea nr. 186/2013 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, în temeiul art. 12 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, cu modificările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se dispune acordarea titlului de parc industrial Societății ALLIANSO DEVELOPMENT CHARLOTTE SIX — S.R.L., cu sediul în județul Prahova, comuna Ariceștii-Rahtivani, sat Ariceștii-Rahtivani, depozit logistic C1, etaj 1, camera 6, cod unic de înregistrare 30693588, care administrează parcul industrial constituit pe terenul având datele de identificare prevăzute la art. 2.

(2) Durata titlului de parc industrial acordat potrivit alin. (1) este de 30 de ani, în condițiile respectării caracteristicilor de parc industrial prevăzute de legislația în vigoare.

Art. 2. — (1) Terenul pentru care se acordă titlul de parc industrial are următoarele caracteristici:

a) este amplasat pe teritoriul administrativ al comunei Ariceștii-Rahtivani, sat Ariceștii-Rahtivani, județul Prahova și este înscris în cartea funciară nr. 23902, nr. cadastral 23902, cartea funciară nr. 23903, nr. cadastral 23903, cartea funciară nr. 23904, nr. cadastral 23904, cartea funciară nr. 23905, nr. cadastral 23905 și cartea funciară nr. 23906, nr. cadastral 23906;

b) are suprafața de 259.139 mp.

(2) Locația terenului pentru care se acordă titlul de parc industrial este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Societatea-administrator transmite Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice un raport anual privind dezvoltarea parcului industrial.

Art. 4. — Titlul de parc industrial, acordat potrivit prezentului ordin, conferă operatorilor economici din parcul industrial dreptul la facilitățile prevăzute de art. 20 din Legea nr. 186/2013 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, în situația îndeplinirii condițiilor stipulate în:

a) Regulamentul (CE) nr. 800/2008 al Comisiei din 6 august 2008 de declarare a anumitor categorii de ajutoare compatibile cu piața comună în aplicarea articolelor 87 și 88 din tratat (Regulament general de exceptare pe categorii de ajutoare);

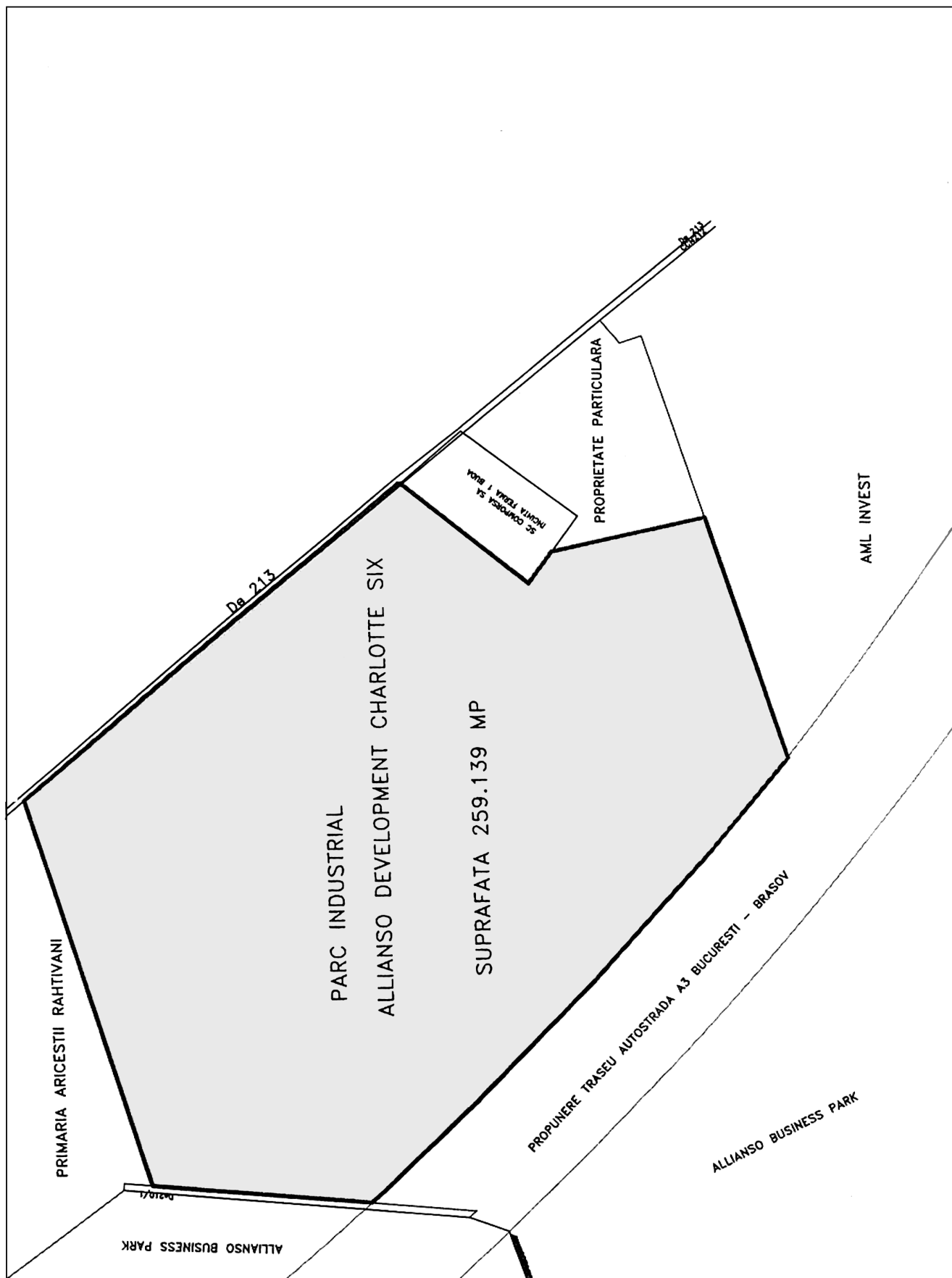
b) Regulamentul (CE) nr. 1.998/2006 al Comisiei din 15 decembrie 2006 privind aplicarea articolelor 87 și 88 din tratat ajutoarelor de minimis;

c) Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 2.980/2013 privind aprobarea condițiilor de acordare a măsurilor de sprijin pentru investițiile realizate în parcurile industriale.

Art. 5. — Furnizorul ajutorului de stat acordat în temeiul titlului de parc industrial, acordat potrivit prezentului ordin, este comuna Ariceștii-Rahtivani, județul Prahova.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Shhaideh Sevil,
secretar de stat

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

